

PROLOG

”Nej, du har rätt, det är inte alls som förra sommaren”, säger kvinnan i rödprickig klänning och skakar på huvudet. Hon lassar in en sked till brädden fylld med tårta i munnen. ”Den här till exempel”, fortsätter hon utan att svälja, ”den ser ut och smakar precis som vilken prinsesstårta som helst som man köper på stormarknaden.”

Hanna, som är på väg för att torka upp saft som en lite för sockerstinn pojke råkat spilla, fryser till is. Det här är ord hon inte vill höra. Trots det närmar hon sig försiktigt bordet där den prickiga klänningen sitter tillsammans med en annan kvinna. Bägge är i sjuttioårsåldern, väninnan är iförd en ljusblå, randig skjortblusklänning. Hanna ställer ner hinken med vatten och spetsar öronen.

”Ja, eller hur”, svarar den blå klänningen. ”De här småkakorna skulle lika gärna kunna komma från Ica.”

Hon håller upp något. Hanna rätar på ryggen och slänger en snabb blick på kakan som svävar i luften. Jodå, det är deras brysselkex. Perfekt gräddat och lagom med rödfärgat strösocker på kanterna. Är det verkligen så? Skulle det kunna vara köpt på Ica? Hon böjer sig ner och börjar torka den kladdiga bordsytan medan hon fortsätter tjuvlyssna på samtalet.

”Jag förstår inte riktigt vad som har hänt, deras bakverk var ju något speciellt, jag vet många som åkte hit bara för den goda smakens skull.”

Hanna ser inte om det är den röda eller den blå klänningen som pratar, men det spelar ingen roll. Hon vill höra, vad var det som var så fantastiskt förra sommaren och som saknas i år?

”Det var så betryggande att se damerna som bakade röra sig kring bakstugan i sina randiga klänningar med nystrukna förkläden och vita hucklen, de passade verkligen in i bilden, om du förstår vad jag menar, det var liksom den här kaffestugans signum.”

De tystnar och Hanna får en impuls att vända sig om, det spränger i bröstet, hon önskar så att hon fick förklara.

”Faktum är”, fortsätter en av klänningarna, ”att jag tror att många åkte hit bara för bagerskornas skull. Vi gjorde ju det i alla fall, pratade ofta om deras bakverk och hur hemtrevligt det var här.”

”Det måste ha hänt något”, säger den andra.

Hanna känner hur deras blickar riktas mot henne. Snabbt lägger hon trasan i hinken och börjar gå mot kaffestugan. Hon har hört tillräckligt och några frågor har hon varken ork eller lust att svara på längre. Hon nickar med ett svagt leende när hon passerar damernas bord. Deras förvånade blickar får henne att öka på stegen.

”Var inte det där ägarinnan själv?” hör hon en av dem säga bakom sig.

Hanna saktar ner och går med tunga steg uppför trappan till kaffestugan. Det känns sorgligt. Om det hade varit förra sommaren skulle hon ha stannat till, pratat med sina gäster, erbjudit påtår och frågat om allt var till belåtenhet. Nu vågar hon inte, rädd för vad de ska svara. Och nu vet hon att hon inte inbillar sig, hon har fått sanningen svart på vitt.

Hela sommaren har hon känt en oro, kaffestugan har inte levt upp till hennes mål och vision om den. Förra sommarens succé känns avlägsen och hon kan förstå gästernas reaktion. Hennes underbara, men inte direkt purunga, bagerskor har dragit sig ur projektet, de orkade inte den här sommaren också. Och inte undra på, när tragedierna hade avlöst varandra. Maggan hade förlorat en dotter, Karin hade förlorat sin man. Gunhild, Lena, Elsa och Astrid ville inte axla ansvaret utan dem.

Kaffestugan haltar och den känsla av hemtrevlighet som Hanna byggt upp är som bortblåst, men vem kan hon klandra för det? Inte de hårt arbetande konditorerna, de som hon i all hast fått hjälp med att hyra in, de har gjort sitt jobb. Det är som det är, det som har hänt har hänt.

Och om hon ska vara helt ärlig så har sommaren haft sina ljusglimtar, dagskassorna har varit helt okej och hon har sluppit pikar och surmulna miner från Erik. Det har varit sol och varmt och hon har också fått många kommentarer från nöjda gäster.

Men det är konstigt hur ett enda dåligt omdöme på nolltid kan radera allt gott hon hört. Grejen är nog snarare att hon själv är ledsen och sorgsen, hon saknar det hon hade förra sommaren så att det värker i bröstet. Inga bagerskor, ingen Madde, ingen David. I hundgården saknas en golden retriever, Sigge har varit där själv och många har frågat efter Leo, Siggas yrväder till bror. Ingen Carl med sin lilla familj, ingen mamma som pysslar och styr. Och framför allt, det som smärta allra mest, ibland så hon nästan inte står ut: ingen Klara.

Runt omkring henne dras dukar av och stolar och bord ställs i ordning. Kaffestugan stänger för dagen. Det är en vacker syn, i det här läget ser allt ut som det gjorde förra sommaren. Hanna ler för sig själv när hon ser flickorna i servisen i färgglada kjolar, vita kortärmade blusar och blommiga träskor hasta runt i det gröna gräset och plocka disk.

Hennes leende slocknar och hon suckar djupt när hon påminns om att det är sista dagen för säsongen imorgon. Hon måste bestämma sig, blir det en säsong till?

Ett år har passerat sedan Eriks syster Klara togs ifrån dem. I ena stunden hand i hand med sin älskade John, i nästa ett obetänksamt steg ut i gatan och föraren i bilen som kom emot henne hann inte väja. Så rann livet ur Klara på en gata i södra Frankrike. En sekund av ett liv, ett sista andetag. Hanna ruskar på huvudet, tanken på det som hände är outhärdlig att dröja sig kvar vid.

Förlusten förändrade allt för dem alla. När Hanna valde att inte ha kaffestugan öppen under december blev hon ifrågasatt av besvikna Värmdöbor. Det var planerat att julmaker skulle prägla kaffestugan i adventstid och många hade räknat med att kunna köpa med sig julkakor hem. Besvikelsen på bygden blev stor. Men när ryktet om vad som hänt spred sig tystnade kritiken.

Klaras ord klingar i bakhuvudet. *"När vi träffades var du stark, alltid glad och hade nära till skratt. Du var social och omtyckt av alla där du jobbade, härligt rund och matglad och jag älskade dig från första stund."*

Så var hon en gång, den genuina Hanna, innan andra personer i hennes närhet tog över hennes liv. Det är dit hon vill tillbaka. Hon har tröttnat på detta eviga framgångstänk för att kompensera för de år hon levde utanför sitt eget liv, för att bevisa för andra, men mest för sig själv, att hon kan. Det måste bli ett slut på det.

Tor har erbjudit sig att ta över kaffestugan och driva den vidare i hennes anda med traditionella svenska bakverk i fokus. Tor, som känner Hanna bättre än de flesta, har gett henne en utväg, men hon tvekar. Det skulle kännas som ett nederlag.

Kaffestugan skulle bli hennes fjäder i hatten, vad har hon kvar om hon ger upp redan? Hon är bara femtiotvå år och borde väl vara på topp, men tragedin som drabbat familjen och känslan av misslyckande som blossade upp genom kommentarerna hon nyss hörde, får missmodet att sprida sig inom henne.

Innerst inne vet hon vad hon måste göra. Hon ska sälja kaffestugan till Tor.

KAPITEL I

”Vilket oväsen, jag hör dig knappt, var är du?” ropar Erik i telefonen.

Hanna har ringt upp honom, munnen känns torr, en orosklump har placerat sig mitt i magen, hon sväljer ett par gånger. Helst hade hon velat slippa, skjuta upp samtalet.

”Jag är på Arlanda.” Rösten sviker henne, hon harklar sig och upprepar frasen, samtidigt som hon blundar, som för att slippa se Eriks reaktion.

”Arlanda?” Erik höjer rösten ännu ett snäpp, förvåningen lyser igenom.

Hon kan knappast klandra honom. Igår var de tillsammans i hans våning på Östermalm, nu morgonen efter är hon på Arlanda.

”Vad gör du där? Varför har du inte sagt något? Vad är det som händer, Hanna?”

Hon är tillbaka där hon var för länge sedan, i ett liv av anpassning. Hon hade svurit på att aldrig hamna där igen, och redan förra sommaren bestämde hon sig för att lämna honom.

Klaras plötsliga bortgång fick henne att ändra sig, tankarna på att bryta med honom fick skjutas på framtiden när katastrofen träffade dem. Det är en svår balansgång och innerst inne är

Hanna medveten om att hon har slagit in på fel väg, men hon har inte hjärta att lämna honom. Gång på gång påpekar han att han inte kan leva utan henne. Hon tar ett djupt andetag.

”Jag är på väg till Nice, jag behöver se platsen där Klara förolyckades”, säger hon. Hon biter sig i läppen och väntar på svaret, men det kommer inget, ett klick är allt hon hör. Hon tittar snopet på telefonen. Bröts samtalet? Hon väntar på att Eriks namn åter ska dyka upp på skärmen, men inget händer.

”Då var resande mot Nice välkomna ombord.” Markvärdinnans röst sprakar i högtalaren och Hanna får bråttom att plocka ihop sitt handbagage. Hon bestämmer sig för att ringa upp Erik så fort hon landat i Frankrike och sätter telefonen i flygplansläge innan hon ställer sig i kön med väntande passagerare.

När hon trycker in handbagaget på hyllan ovanför stolsraden inser hon att hon aldrig har flugit ensam tidigare. De gånger hon flugit i vuxen ålder har det alltid varit med Erik i täten, hon har gått ett steg bakom. Det var enklast så, för att slippa syrliga tillrättavisningar.

Hon har en fönsterplats och dimper ner i flygstolen efter att ha krånglat sig in bakom höga stolsryggar. Bredvid henne sitter en man som tar mer än sin beskärda del av utrymmet och Hanna är glad att hon kan trycka sig mot fönstret. När motorerna rusar och planet sätter fart på startbanan känner hon plötsligt stark förväntan, det hisnar och hon får svälja ett par gånger när det slår lock för öronen. Så är de uppe i luften och planet gör en kraftig gir. Hon inbillar sig att hon ser Upplands Väsby och vinkar diskret till mamma och pappa. Hon dröjer kvar i tanken, hon borde verkligen vara mer hos dem. Är hon för egoistisk som bara tänker på sig själv och sina behov? Mamma är så ensam och pappa är instängd i sin långt gångna demens. Hon lugnar sig själv med att hon ska besöka dem oftare, när hon är tillbaka i Sverige.

Hanna lutar sig mot fönstret och tittar ut. Helst vill hon undvika samtal med någon medresenär. Det här är hennes tid, hon behöver sortera sina tankar.

”Något att dricka?” Flygvärdinnan som tog emot henne när hon gick ombord är tillbaka. Strikt kavaj och handskar har bytts ut mot ett praktiskt förkläde över den vita knytblusen. Hanna vill gärna ha ett glas vin, men inser att det är ett dumt sätt att koppla av på så här tidigt på dagen.

”Tack, jag tar gärna en kopp kaffe med mjölk och ett glas vatten.”

Mannen i stolen bredvid beställer två små flaskor med gin och en burk med tonic water. I det tomma plastglaset lägger flygvärdinnan två isbitar som skramlar till när planet hamnar i en mindre luftgrop. Hon parerar vant och lägger en halv citronskiva ovanpå isbitarna. Det ser gott ut, tänker Hanna innan hon vänder ansiktet mot fönstret igen.

Hon hade länge känt ett behov av att se platsen där Klara dog, att lägga en blomma på olycksplatsen och kanske tända ett ljus. Några veckor efter att de stängt kaffestugan i slutet av augusti hade hon bestämt sig. Hon pratade med Yasmina, Siggas dagmatte, som mer än gärna tog hand om hunden under de fem dagar Hanna planerade att vara borta. Hon bokade rum på ett hotell i Nice och pratade med mamma Ingrid, med sin son Carl och med Madde, Klaras dotter. Alla var positiva och uppmuntrade henne att resa. John, Klaras fästman, skickade en bild med en karta på centrala Nice, ett rött hjärta markerade olycksplatsen. Allt var planerat och klart, förutom den lilla detaljen att hon inte hade berättat för Erik.

In i det sista väntade hon. Hon hade bestämt sig för att tala om det igår, men Erik hade haft en av sina dåliga dagar, då han gärna spelar ut hela sitt känsloregister. Han hade garanterat blivit ledsen, vilket är helt förståeligt, men sedan hade han ifrågasatt hennes beslut, velat följa med, känt sig åsidosatt

och deprimerad trots att Hanna skulle ha förklarat att det var viktigt för henne att åka på egen hand. Det hon fruktade mest var gråten, den fick henne alltid att ge efter, därför sköt hon på det till idag. Lite fegt, kan hon nog själv tycka. Hon suckar och tar en klunk av kaffet. Hon vet att hon behöver göra något åt deras relation, men vad ska hon göra, när ska det ske och hur ska hon gå till väga?

För snart fyra år sedan lämnade Erik Hanna för en annan kvinna och de gick skilda vägar efter ett långt äktenskap. Av olika anledningar hittade de så småningom tillbaka till varandra, Erik förändrades och kärleken, som aldrig riktigt svalnat, blossade upp igen.

Men de senaste två åren har varningsflaggorna från förr börjat dyka upp allt oftare.

Det var inte så här det skulle bli, igen. I början av deras återförening kändes det bra, hon var lycklig, hade sin egen lägenhet, försörjde sig själv, värnade om sin ensamtid och återuppbyggde sakta men säkert sin självkänsla. Hon hade trott att han förstått och att han respekterade henne på ett nytt sätt. Men efter olyckan har Erik halkat tillbaka i gamla hjulspår, och där kör han nu omkring.

Hon suckar och ser ut över de solbelysta, snötäckta alptopparna långt under sig.

Inflygningen till Nice blir skakig, det blåser rejält över Medelhavet och när piloterna sätter ner planet på landningsbanan pustar hon ut. Hon känner sig stolt över sig själv när hon hämtat sin resväska och går ut genom de stora dörrarna till ankomsthallen mot taxibilarna. Nästan lite världsvan. Tänk att hon tagit sig hit, och på egen hand!

Språket kan bli ett problem, hon har hört att fransmän ogärna pratar engelska och hennes franska, ja ... Hur är det med

hennes franska? Då, för trettio år sedan, pratade hon ganska obehindrat, men det var med vänner, nu på plats i Frankrike är det annorlunda.

”*Hotel Beau Rivage, 24, rue Saint François de Paule*”, säger hon så avslappnat hon förmår, hon läser för säkerhets skull innantill på en förberedd lapp.

”*Bien sûr, madame*”, säger taxichauffören och baxar in hennes väska i bakluckan.

Bra jobbat, Hanna, tänker hon. Första språkstestet är avklarat.

Hotellet ligger bara ett stenkast från den berömda strandpromenaden Promenade des Anglais, nära Nices gamla stadsdelar. Hon har bokat ett lite lyxigare rum, dyrt, men hon har råd. Reklamen för L'Oréal dyker upp i hennes huvud när taxichauffören håller upp bildörren för henne och hon med högburet huvud går längs den röda mattan som leder upp till hotellets entré. *Because you're worth it*. Det är hon banne mig, värd ett lyxigt hotellrum nära Medelhavet på franska Rivieran.

”*Bienvenue, madame Dahlman*”, säger receptionisten, skriver ett nummer på nyckelkortet och lämnar över det samtidigt som han pekar mot hissarna.

”*Cinquième étage*.” Hans leende är vänligt men stramt.

”*Merci*”, svarar hon och tar emot kortet.

Femte våningen, det plingar till när hissdörrarna öppnas. Hon går fram och tillbaka i korridoren full av dörrar med nummer på. En mjuk, mörkröd matta dämpar ljudet från hennes klackar, och till slut hittar hon dörren till rum 504. Låsfunktionen klickar när hon håller upp nyckelkortet, spänd öppnar hon den tunga dörren. Kontrasten från den mörka korridoren får henne att hålla för ögonen med ena handen. Hon släpper resväskan, går mot ljuset och öppnar förväntansfullt den glasdörr som leder ut till en altanliknande balkong.

Utsikten får henne att dra efter andan. Över hustak och vajande palmer ser hon havet. Vinden är frisk, de livliga vågorna bryts och vita skummande gäss virvlar på den blå ytan. Här skulle hon kunna stå länge och bara njuta, men nyfikenheten tar överhand och hon går tillbaka in i rummet.

Visst har hon bott på bra hotell förr, men inget i den här klassen. Det finns en liten soffgrupp i grön sammet med mässingsfärgade ben och ett skrivbord med färgglada broschyrer smakfullt utplacerade. En enorm säng med krispiga vita lakan. En sänglöpare vid fotändan och flera kuddar i grönt och guld som matchar möblerna. På soffbordet står en skål med blå vindruvor och praliner i guldpapper, en liten flaska med champagnekork och ett gnistrande coupeformat glas.

”Det här är bara för bra för att vara sant”, säger hon högt för sig själv, slänger sig på sängen och petar av sig skorna.

Hon plockar upp sin telefon, uppe i högra hörnet syns en liten flygplanssymbol.

”Åh, nej, jag glömde ändra tillbaka”, säger hon och går in i inställningarna och klickar bort flygplansläget. Genast börjar det pipa i telefonen. Erik har ringt flera gånger och skickat ett antal sms. Hon trycker fram senast uppringda nummer och utan att läsa hans sms trycker hon på hans namn.

”Hanna, var är du?” Erik låter desperat när han svarar. ”Jag har ringt och sms:at under så många timmar, började bli riktigt orolig.”

Hon drar efter andan innan hon svarar.

”Men jag ringde dig och berättade att jag skulle till Nice, du tryckte bort mig, så jag fick inte en chans att förklara. Nu är jag som sagt här för att se platsen där Klara förolyckades.”

”Varför berättade du inte det igår, eller tidigare, du måste ha planerat det här i veckor?”

”Jag vågade inte, Erik. Ditt humör har varit så ombytligt den

senaste tiden och jag var orolig för att du skulle försöka hindra mig från att åka om jag berättade.”

Nu var det sagt, det kändes ändå skönt att få säga sanningen. Det är nästan 250 mil mellan dem, vad skulle kunna hända?

”Så du drar till Nice utan att informera mig för att du är skraj för hur jag ska reagera och stoppa dig från att åka?” Eriks ton är avvaktande, hon har hört den förut, vet vad som kommer.

”Ja”, säger hon, handen som håller telefonen känns svettig.

”Vad fan Hanna, det enda jag begär är att få reda på dina planer lite tidigare än fem minuter före avfärd.” Hon hör hur han drar efter andan. ”Kom igen nu, är du så förbannat dum, det måste du väl förstå, att så här gör man inte!” De sista orden vrålar han, precis som Hanna förväntat sig.

Vad kan hon säga? Allt kommer han att vända emot henne, som han så ofta gör.

”Du kan ringa mig när du lugnat dig”, säger hon. Det är bland det värsta Erik vet, att bli tillsagd att lugna sig. Hanna bryr sig inte. 250 mil tänker hon, återigen.

”Jag är för fan lugn”, skriker han innan hon trycker bort samtalet.

KAPITEL 2

Magen kurrar. Hanna tittar på klockan, det är sen eftermiddag, faktiskt snart kväll och hon inser att hon inte har ätit något sedan frukost. Hon sträcker sig efter några vindruvor, öppnar den lilla flaskan och tömmer innehållet i glaset som knappt blir halvfullt. På skrivbordet ligger en folder med information om hotellets tjänster. De har ingen restaurang, men i baren finns en lättare meny. Hon sveper glaset och bestämmer sig för att ta något enkelt på hotellet, det är vad hon orkar med.

Erik ringde aldrig tillbaka. På sätt och vis känns det skönt, samtidigt finns där en oro. När hon kryper ner under täcket efter att ha stillat hungern med en hamburgare och pommes i baren, är hon nära att ringa honom, be om förlåtelse, säga att hon önskar att han var där. Hur det än är mellan dem så känns en gigantisk dubbelsäng med lätta duntäcken och svala kuddar väldigt tom att ligga i själv, hon saknar hans värme och deras små samtal de brukar ha innan de somnar.

Hon tvingar sig att släppa tankarna på Erik, i stället messar hon mamma, Carl och Madde och berättar om resan. Efter att ha läst en hop glada tillrop från sina närmaste drar hon upp täcket till hakan. Det var länge sedan hon kände sig så här avslappnad, och på ett ögonblick sover hon, fri från tankar och oro.

Efter frukost dagen efter knappar hon in Boulevard Gambetta i Google Maps och ser att det inte är långt från hotellet. Precis framför Casino Supermarket hände det. Hon bestämmer sig för att promenera dit.

Med kartan på telefonens display som hjälp ger hon sig i väg. Hon går utmed den kända strandpromenaden, palmerna vajar längs hennes högra sida och på vänster sida sträcker det azurblå Medelhavet ut sig. Hon känner sig nervös, lite rädd för hur hon ska reagera när hon kommer fram till olycksplatsen. Tänk att de gick här för bara ett år sedan, Klara och John, nyförlovade, hand i hand, redo för ett liv tillsammans. Det var stort att Klara hittat någon, i över tio år hade hon levt ensam med Madde. Med John fick hon tillbaka kärlek och passion i livet. De var, som hon själv uttryckte det, *a perfect match*. Och på en bråkdel av en sekund var allt över. Hanna har fortfarande svårt att ta in det.

Hon följer kartan, bara några tvärgator att passera, sedan svänger hon upp mot Boulevard Gambetta och ser till att hon går på höger sida så hon inte missar målet. Hon passerar två korsande gator.

Det hugger till i magen, lite längre fram står det Casino på en husvägg. Casino Supermarket, det måste vara där. På motsatt sida ligger den underklädesaffär som fick Klara att spontant ta ett steg ut i gatan. Det känns orimligt att det som hon jobbat med i hela sitt liv, skulle bli orsaken till hennes död.

Med en flaska vin, bröd och ost hade de skrattande gått ut från affären. Klara, sin vana trogen yvigt gestikulerande, hade snubblat till och varit nära att falla ut i gatan, men John fick i sista stund tag i henne. Hon hade skojar om det, klamrat sig fast vid ett träd som stod precis utanför ingången. ”*Bäst jag stannar här*”, hade hon ropat. Så fick hon, enligt John, syn på underklädesaffären, glömde allt trafikvett, släppte trädet och tog ett obevakat steg ut i gatan.

Hanna blundar, för sitt inre hör hon smällen, tystnaden och så alla skriken.

"Pardon!"

Någon puttar till henne, hon öppnar ögonen, struntar just nu fullkomligt i om människor som strömmar in och ut från affären irriterar sig på henne. Blicken landar på skyltfönstret rakt över gatan, mellan tutande bilar ser hon blänkande siden och skir spets i diskreta färger. Om den affären inte legat där hade det inte hänt.

Ett ensamt träd, några steg bara och hon kan röra vid det. Hon stryker försiktigt längs med barken. Här stod Klara, skrattade och skojade med John, båda helt omedvetna om vad som skulle hända inom en minut. Hennes ben börjar skaka okontrollerat, några meter bort står en bänk, hon går dit och sjunker ner.

Nu är hon här, på platsen där hennes älskade Klara drog sitt sista andetag. Sorgen karvar i henne, en nästan outhärdlig smärta. På något vis vill hon hedra Klaras minne. Hon tittar upp mot den klarblå himlen och viskar tyst för sig själv.

"Klara, jag är här nu, jag vet att du vet, jag önskar bara att jag hade varit här med dig när det hände, att jag hade fått hålla dig i handen och talat om för dig att du inte behöver vara rädd."

Varför packade hon inte ner ett ljus, en tändsticksask? Hon tittar mot stormarknaden, kanske hon kan hitta något där? Trädet omges av en liten inramad jordplätt, det skulle vara en perfekt plats för ett sista avsked.

Efter en stund kommer hon ut med en inplastad bukett röda rosor, ett ljus med jasmindoft i ett litet rosafärgat glas och en ask tändstickor. Hon bryr sig inte om att människor tittar när hon tar av plasten på rosorna och sprider ut blommorna runt trädet. Ljuset sätter hon så nära trädet hon vågar, tänder det och sätter sig sedan på kantstenarna som omger jordplätten. Tårarna rinner längs hennes kinder.

Plötsligt känner hon en hand på sin axel, den är liten och späd och hon vänder sig förvånat om.

”*Comment allez-vous, madame?*” frågar en kvinna med orolig blick. ”Kan jag hjälpa er?”

Hanna blir överrumplad, reser sig hastigt, borstar av sina kläder och torkar sina tårar.

”Det är ingen fara”, får hon fram på franska.

”Varför?” säger kvinnan och pekar på ljuset och rosorna. Hanna vacklar till och kvinnan tar henne under armen och leder henne till bänken, de sätter sig bredvid varandra. Nu ser Hanna att kvinnan är klädd i svart klänning med vit krage och svart huvudbonad. Ett stort kors i en kraftig kedja pryder hennes bröst.

”*Je suis sœur Françoise*”, säger hon när hon ser Hannas blick.

”Hanna”, säger Hanna, harklar sig och tillägger att hon är från Sverige. Kvinnan blinkar till.

”Från Sverige”, säger hon och övergår från franska till engelska. ”För ett år sedan hände en olycka precis här, en svensk kvinna miste livet.” Françoise tittar ingående på Hanna. ”Är det därför ni tänt ett ljus och lagt rosor under trädet?”

Hanna nickar tyst, hon har svårt att finna ord.

”Det var min svägerska och bästa vän, Klara”, säger hon och kan inte hindra tårarna som åter börjar rinna.

”Jag hade varit på ett hembesök precis där borta”, säger syster Françoise och pekar mot en port lite längre ner på gatan. ”När jag steg ut på trottoaren la jag märke till en så vacker kvinna, hon hade slagit armarna runt trädet där och skrattade. Sedan hörde jag en kraftig smäll, och människorna runt omkring började skrika och springa mot platsen.” Hon nickar mot gatan framför trädet. ”Jag skyndade mig också dit och folk gav mig utrymme när de såg min klädsel. En man hukade bredvid kvinnan, han var chockad och skrek hennes namn, jag förstod att det var en kvinna vid namn Klara som låg där.”

Hanna ser Johns panikslagna ansikte för sig, hon ser Klara på den hårda asfalten, hur hon ligger alldeles stilla.

”En kvinna kom ut från affären och påbörjade första hjälpen, men när hon kände efter pulsen tittade hon på mig och skakade på huvudet. Jag satt med din vän tills ambulansen kom. Jag bad för hennes själ, att Gud skulle ta väl hand om henne. Även jag kände att hennes livsgnista redan slocknat.”

Hanna vet inte hur hon lyckas ta sig tillbaka till hotellet. Hon öppnar balkongdörren ut mot havet, släpper in den friska havsluften, tar ett djupt andetag och sjunker ner på sängen.

Var hon dum som kom hit? Borde hon bara låtit bli, stannat hemma och låtit vardagen gå sin gilla gång? Samtidigt är hon glad och tacksam för att hon fick träffa syster Françoise. Hon blundar och ser framför sig hur nunnan håller Klaras hand, som hon själv önskat att hon fått göra.

”Gud ser till ert hjärta, vad som händer här inne”, hade syster Françoise sagt och mjukt lagt sin hand, knappt kännbart, över vänstra sidan på Hannas bröst. ”Jag upplevde att er vän hade ett gott hjärta, att hon var omtänksam och generös, kärleksfull och varm.” Så gav hon Hanna en lätt kram och var borta, nunnan som dykt upp i precis rätt ögonblick.

En signal från telefonen, det tar ett tag innan hon förstår var hon är. Hon måste ha somnat. Det ringer igen, på displayen står det Maggan och Hanna svarar.

”Hur är det, min vän?” Maggan låter orolig. ”Erik berättade att du åkt till Nice för att se platsen där Klara dog?”

”Tack Maggan, det är okej, jag kommer precis därifrån och har haft en både jobbig och fin upplevelse.” Hon berättar om trädet och ljuset och mötet med syster Françoise medan Maggan snyftar och snyter sig med jämna mellanrum.

”Så fint att du tog dig tid att åka dit, jag blir verkligen rörd,

och jag ska hälsa från Nisse och tacka dig. Jag tror inte att vi hade orkat, om jag ska vara ärlig. Erik är ju också glad för att du tagit det här initiativet, skönt att höra att han stöttat dig i beslutet.”

Hanna tappar nästan telefonen, vad är det Maggan säger? Skulle Erik ha stöttat henne? Hon tar ett djupt andetag, vill inte ta den diskussionen med Eriks mamma, det känns inte rätt, det här är mellan henne och Erik.

När de avslutat samtalet skickar Hanna några bilder på trädet med rosorna och ljuset. Hon får tre röda hjärtan i retur.

Hon känner hur magen kurrar, tittar på klockan och ser att den redan passerat tre. Egentligen vill hon höra av sig till Erik, hon känner sig arg, besviken och upprörd. Samtidigt har hon ingen lust att lägga energi på honom, varför ska hon göra det? Enligt Maggan så stöttar han henne så då är ju allt okej. Hon befinner sig på franska Rivieran. Hon tänker göra precis det hon vill de här fyra dagarna hon har kvar. Njuta av sol och värme, sova när hon vill, läsa, kanske prata franska, shoppa något fint till sig själv, äta gott och dricka massor med franskt vin.

När hon kommer hem ska hon fundera ut hur hon ska gå vidare med deras förhållande, hon kan inte fortsätta så här.

”*Bonne journée*”, säger kvinnan i receptionen när Hanna går förbi. Klockan är strax efter fyra, men för fransmännen är det fortfarande läge att säga ”ha en bra dag”. Hanna ler och nickar, nu är hon hungrig, hon behöver hitta något att äta.